

— Благодаря ви, господинъ докторе, азъ ще остана още малко при момчето си.

Майката се наведе и оправи завивката.

Слънцето надникна презъ отворения прозорецъ. Игривитъ му лъчи скокнаха на килима, оттамъ на леглото. Погалиха бледото изпито лице на болното момче, цѣлунаха гладкото му чело. Предъ самия прозорецъ старата круша отъ градината размаха зелено клонче. Пчела забръмча наблизу, заплете крилца въ слънчевитъ лъчи и литна къмъ синия просторъ. Майката се наведе, прислуша се въ равното дишане на болния. Неочаквано Илия отвори очи. Задържа погледа въ зеленото клонче, което се размахваше предъ прозореца, усмихна се. Устнитъ му едва чуто пошепнаха:

— Колко е хубаво!

Но ето, тревога трепна въ погледа му. Размаха ръже и простена:

— Не, не, не искамъ! Мама!

Илия широко разтвори очи. Той познава всѣка бръчка по това чело, прошарената коса, тънkitъ устни, които знаятъ да мѣлватъ такива мили, сладки думи!

— Мама! Азъ. . . азъ. . . никога вече!

— Никога, мило момче! Тукъ, при мама, при татко!

Ето я познатата майчина усмивка, ето бѣлитъ равни зѣби, ей ги сивитъ кротки очи, изъ които се струи такава обичъ!

Стори му се, че сънува. Не смѣеше да се помръдне да не би да изчезне красивото видение. Само още по-широко разтвори очи. За мигъ изъ тѣхъ бликнаха едри топли сълзи, търкулнаха се по бледитъ бузи. Имаше и болка, и радостъ въ тия сълзи, безкрайната радостъ на завърналия се подъ покрива на бащиния домъ.

Илия се привдигна въ леглото и здраво се притисна къмъ майка си:

— Мама!

И пакъ топли, радостни сълзи бликнаха изъ очитъ му.